

Lenyűgöző hit

Lekció: Luk 6,32-36/Text: Luk 7,1-10

Azt olvassuk (9. vers): „Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott rajta.” Jézus elcsodálkozott.. Egy ember, aki csodálatra készítette Jézust. Gondoljunk bele, azért ez nem mindennapi esemény: Az egy Isten egyszülött Fiát, a Messiást, Jézus Krisztust, egy ember csodálatra készítette. Azért ez nem hétköznapi, ugye látjuk? Az evangéliumokban ezen kívül egyetlen egyszer fordul elő, hogy Jézus elcsodálkozott, mégpedig a saját hazájában, Názáretben lakó emberek hitetlenségén. Ott a szinte megmagyarázhatatlan hitetlenség indította erre, itt pedig a szinte megmagyarázhatatlan hit.

Csodálatra méltó történet, csodálatra méltó csoda. A legérdekesebb, vagy legcsodálatosabb az egészben, hogy van egy ember, aki csodálatra készíteti Jézust. Ez a történet, ha Lukács evangéliumára, mint egészre tekintünk, kritikus momentumot jelenít meg. Nem véletlenül került ide ez a történet az evangéliumban. Az evangéliumi történeteknek, azok egymásutániságának fontos szerepe van. Nem hóbortból kerülnek ide-vagy oda a történetek, példabeszédek, különféle beszámolók Jézus életéről.

Ez a történet éppen Jézus azon prédikációja után következik, amit Lukács evangéliumának 6. fejezete örökített meg. Tulajdonképpen Lukács összefoglalása ez a Hegyi beszédéről, kicsit rövidebb és tömörebb formában, mint Máté evangéliumában. Rögtön ezután következik – nem véletlenül – Lukács beszámolója erről a csodáról.

Az első vers kapcsolja össze a két eseményt: „Miután befejezte (ti. Jézus) minden beszédét, amelyet a nép füle hallatára mondott, bement Kapernaumba.” Tehát egy **kronológiai kapcsolatról** is beszélhetünk, nyilván így történt ez a valóságban is.

Van azonban itt egy **földrajzi kapcsolópont** is, ugyanis –ahogy olvassuk – Jézus Kapernaumba ment. Kapernaum nem volt messze attól a helytől, ahol Jézus elmondta a Hegyi Beszédet, sőt, szomszédos volt vele. Könnyen át lehetett gyalogolni az egyik helyről a másikra, hiszen a kettő nem volt leküzdhetetlen távolságban egymástól.

Még fontosabb azonban az időrendi és földrajzi kapcsolaton túl a teológiai kapcsolat a két esemény között. Ugyanis, Jézus igehirdetésének, prédikációjának élő illusztrációja ez az ember. **A Hegyi beszédben, illetve a Lukács által rögzített változatában a valódi tanítványságról van szó. Hogyan néz ki, mi jellemzi Jézus valódi követőjét. Ha Jézus prédikációjában az emberek elé tárta a tanítványság teológiáját, akkor itt és most, ezen a helyen élő példáját adja annak, amit korábban elmondott.** Minden, amit Jézus elmondott arról, hogy minek kell jellemeznie a valódi hívőt, Isten valódi

gyermekét, Isten országának polgárát, jellemzi azt a személyt, akit ez a százados megtestesít. Fontos: egyedül ŐT.

1.Nézzük meg először tehát, mi volt lenyűgöző ebben az emberben, ezen keresztül világítva rá a valódi tanítvány tulajdonságaira:

Ez az ember százados volt, egy centurio. A százados – ezt nem nehéz kitalálni –egy századért, száz emberért felelt, őket irányította, nekik parancsolt, 100 katonának volt a vezetője. Olyasmi lehetett, mint a mai hadseregben a kapitány; harcban kipróbált ember. Erős, bátor, a kötelességét teljesítő, aki nem csak parancsokat osztogatott valami távoli pontról, hanem a katonáival harcolt a frontot, szemtől szemben az ellenséggel, kézitusát vállalva.

Ez a katona a Római Birodalmat reprezentálta, tulajdonképpen Izrael megszállását. A római katonák letelepültek a városokba és falvakba, Izrael különféle régióiba, elsősorban két dolog miatt: szavatolniuk kellett a békét és be kellett szedniük az adót. Tulajdonképpen a rend őreiként és a birodalom képviselőiként funkcionáltak, biztosítván a Pax Romanat, a római birodalom békéjét, jelenlétét. A rómaiakat, ezeket a letelepülőket természetesen gyűlölték. **Minden arra mutat, hogy a zsidóknak gyűlölniük kellett volna ezt az embert. Csodálatos önmagában tehát már az is, hogy a történetben pontosan az ellenkezőjéről olvasunk.** A zsidók nagyra méltatták, hiszen szerette a nemzetüket és zsinagógát is épített nekik. Ennek az embernek sikerült elnyernie a zsidók megbecsülését és jóindulatát.

Ez önmagában lenyűgöző. Feltételezhető, hogy ennek az embernek nagyon jó szociális adottságai és politikai képességei lehettek. Bölcs lehetett, hiszen megtalálta az egyensúlyt és a békét a zsidókkal, mindezt a megszálló és elnyomó hatalom reprezentánsaként. Valószínűleg felül tudott kerekedni az ellenséges érzelmein, és így elismerésre talált a zsidók között. Ezek lenyűgöző dolgok, de most nem arról beszélünk, hogyan vívta ki a zsidók megbecsülését, vagy a mi csodálatunkat, hanem arról, hogyan bírta csodálkozásra Jézust. Mert Jézust más dolgot talált elképesztőnek, ha fogalmazhatunk így.

Még egyszer hangsúlyozzuk: ez a megörökített esemény Jézus prédikációjának, annak tartalmának roppant kifejező szemléltetése; Jézus ugyanis illusztrálni akarta, hogyan fest az igazi tanítvány, amiről korábban beszélt. Megmutatja nekünk ezt az embert. Ha valaki túl absztraktnak találná a 6. fejezetben leírtakat arról, hogy milyen Jézus tanítványa, Isten valódi követője, az a 7. fejezetben láthatja. Ráadásul azt mondja, hogy ilyen embert nem talált Izraelben. Érdekes itt felidézni mit is ír János evangéliuma, rögtön az evangélium elején: „az Övéi közé jött, és az övéi nem fogadták be őt.”És mit mond Jézus: „Izraelben sem találtam ekkora hitet.” Jézus tehát amikor a valódi

tanítvány illusztrációját akarja adni, egy pogány embert, egy megszálló rómaid, egy adószedőt és bizonyos értelemben a hódítókhöz és az izraeli népet leigázókhoz tartozó embert használ fel. Ez elképesztő.

Jézus az igazi tanítványt nagyon egyértelmű kifejezésekkel írta le a 6. fejezetben. Az igazi tanítvány, a valódi hívő, Isten gyermeke, Isten országának tagja alázatos, bűnbánó, szereti az ellenségét szinte valamiféle természetfeletti szeretettel, nagylelkű, könyörületes, jót tesz, igaz, és engedelmeskedik az Úr szavának.

És ezzel Jézus egyszersmind a kontrasztot is érzékelteti az önigazult zsidó vezetők vallási csoportjával, akik nem látták saját bűneiket, bűnös mivoltukat, csak a saját feltételezett igaz voltukat. Akik csak azokat szerették, akik őket is szerette, vagy aki valami hasznot jelentett számukra. Ezek végtelenül irgalmatlanok voltak, ítélkezők, kárhoztatók, sőt, gonoszok. Emellett természetesen igaztalanok; szájukkal azt mondták „Uram”, de nem eszerint cselekedtek.

Nézzünk meg, mi volt lenyűgöző ebben az emberben: először, hogy a hatalmas szeretete szolgája iránt. Azt olvassuk róla, hogy nagyon kedvelte a szolgáját, aki beteg volt, és haldoklott. **De ez miért furcsa? Azért, mert a Római Birodalomban visszaéltek a szolgálakkal. Akárhogy bánhattak velük szinte. A szolgáknak szinte nem is voltak jogaik: az uruk akár el is vehette az életüket, akármikor, anélkül hogy valakihez tudtak volna fordulni. Akár meg is ölhették őket úgy, hogy valamiféle jogi eljárásra sor került volna. Eszközként tekintettek a rabszolgákra, akiknek nincsenek jogaik.** Egy római író, Cato pl. azt javasolja, hogy a gazdák minden évben vizsgálják át az eszközeiket, és hajítsák ki azt, ami öreg vagy törött, beleértve a rabszolgákat is. Amennyiben tehát egy rabszolga beteg lett, vagy öreg volt, közel a halálhoz, és nem tudta betölteni azt a feladatot, amire tartották, onnantól kezdve nem volt értékül többé: amennyiben megszűnt az anyagi értékük, létük feleslegessé vált, ugyanis semmiféle személyes értékkel nem bírtak. Így pl. ez a százados megtehetette volna, hogy egyszerűen lecseréli a beteg szolgáját, és helyettesíti egy másikkal. **Arisztotelész** pl. azt mondta, hogy nem lehet sem barátságot, sem méltányosságot tanúsítani élettelen dolgok irányában, mint pl. a ló, ökör, vagy a rabszolga.

Ebben az esetben azonban pont az ellenkezőjéről van szó; az ellenkezője annak, amit várnánk. Azt olvassuk, hogy nagyon kedvelte a százados a szolgát. Az eredeti szövegben még kifejezőbb: ott tulajdonképpen az szerepel, hogy becses, vagy drága volt számára. Egy római katona számára becses az egyik szolgája. Ez a szeretetnek egy rendkívüli foka. Nem tárgyként tekint a szolgájára, hanem érzelmek fűzik hozzá. Szereti őt, becsesnek tartja.

Na most ez a szolga betegen feküdt. Máté több mindent elárul róla: béna volt és szörnyű kínok között feküdt. Valamiféle paralizisról lehetett szó, az idegrendszerrel kapcsolatos problémáról, ami szörnyű kínokkal járt. Különösen együtt érző volt a százados, megindította a szívét a szolga betegsége, és olyat szeretetről tett tanúságot, ami nem volt hétköznapi, sőt szinte természetellenes volt.

A 3. versben azt olvassuk: „**Amint hallott Jézusról, elküldte hozzá a zsidók véneit...**” **Valaki beszélt a századosnak Jézusról. Sőt, valaki elég részletesen beszélhetett Jézusról. A Luk 4,14-ben azt olvassuk, hogy Jézusnak „elterjedt a híre az egész környéken.” Mindenhol hallottak róla, egész Galilea környékén, majd távolabb is, ahová Jézus csak elment; ahol gyógyított, ahol démonokat űzött, ahol prédikált, ahol hirdette Isten országát. Elterjedt a híre, amint látták, hogy milyen hatalma van a spirituális világon, és milyen hatalma van a fizikai világ felett. Azt írják az evangéliumok, hogy úgy tanított, mint senki azelőtt: tisztán, erővel és hatalommal. Soha nem hallottak még valakit így beszélni, és senki sem látott előtte még ilyen csodákat. És a százados hallhatott ezekről.** A kérése, a kezdeményezése mindenképp erről tanúskodik. Ő ismerte Jézus addigi történetét. Valószínűleg nem csak felszínes információk alapján tájékozódott. Valaki megbízható képet tárt Jézusról a százados elé, hiteles tanúságot tett róla, személyéről, cselekedeteiről, akiről sajnos nem tudunk.

A 3. versben azt olvassuk, hogy a **zsidók véneit küldte maga helyett Jézushoz**, és kérte, gyógyítsa meg szolgáját. Ő nem ment személyesen, alázatból – erre még később visszatérünk –, hanem **a véneket küldte. Ők voltak a zsidó közösség vezetői. Már önmagában az furcsa, hogy a zsidó vének kapcsolatban álltak, nem hogy pozitívan méltattak egy római katonát. De ő még meg is kérte a véneket, hogy menjenek el, és kérjék meg Jézust, hogy menjen el a házába, hogy mentse meg szolgája életét.**

A zsidó vének normális esetben nem teljesítették volna egy római katona kívánságát, a megszálló hadsereg egyik képviselőjének a kívánságát. De ezek a vének mégis vállalták a közvetítő szerepét, a közbenjárást Jézusnál, azt, hogy képviselik ennek az embernek az ügyét. Oda is mennek Jézushoz, és azt mondják, hogy ez az ember méltó arra, hogy megtedd neki, amit kér. Ez annyira egyedülálló történet, hogy nincs is más ilyen eset az Újszövetségben, amikor zsidó vezetők közvetítenek egy római – ráadásul katona – érdekében. Ez is csodálatra méltó, a maga nemében.

Csodálatos, mert a ózsidók gyűlölték a pogányokat, és a pogányok a zsidókat, vica-verza. A rómaiak undorító népséggként tekintettek a zsidókra, akik barbár módon áldoznak istenüknek, állatokat vágnak le tömegével, sőt az emberiség ellenségeinek tartották őket.. A zsidók pedig pogány, idegen isteneket imádó, az egy Isten nem ismerő barbár megszállóként tekintettek a rómaiakra, tehát a két nép között folyamatos és kiapadhatatlan gyűlölködés folyt. **Mindezeket látva még elképesztőbb, hogy volt egy ember, aki szerette a zsidó népet. Nem csak bizonyos zsidó származású embereket szeretett, hanem az egész népet –ahogy Lukács evangéliumában szerepel. Ebből arra következtethetünk, hogy ez az ember nem csak az egyetlen élő Isten létét fogadta el, és szolgált neki, hanem felfogta, megértette, hittel elfogadta, hogy a zsidó nép Isten szövetséges népe.** Nincs arról adat, hogyan jutott hitre, vagy ezekre a felismerésekre,

de ennek a pogány embernek rendben volt a teológiája. A szeretet szava (agapao), ami itt szerepel, abszolút emellett tanúskodik: az ígélet népét szerette ez az ember, a legmagasabb fokon, ami arra utal – mondjuk ki újra –, hogy megértette Izrael helyét és szerepét Isten tervében, hogy ők a választott nemzet.

A Római birodalom támogatta a birodalom területén lévő vallásokat, kultuszokat. Ennek az volt az oka, hogy a vallások mégiscsak valamiféle erkölcsi nívót kívántak meg – annak ellenére, hogy mint rendszerek démoniak voltak –, és így valamiféle morális értelemben vett korlátozást, gátat jelentettek. Ugyanis minden emberi vallásban van valamiféle erkölcsi szabályrendszer a bűn elkövetése ellen. Ezért aztán a római birodalmi politika támogatta a vallásosságot, különösképpen akkor, ha az a vallás egy merev erkölcsi törvénykönyvvel is rendelkezett. Így amikor elfoglalták Izrael földjét, akkor örültek annak, hogy egy nagyon vallásos népet találtak, mert látták a judaizmus magas erkölcsi mércéjét, szintjét. Valójában Augusztus császár, a cézár még ajánlotta is a zsidóknak, hogy építsenek zsinagógát, akkor, amikor csak akarnak. Ezt a hozzáállást talán ahhoz a mai felfogáshoz lehet hasonlítani, ami azt mondja, hogy mindegy, ki miben hisz, csak valamiben higgyen, hiszen bármelyik spirituális úton keresztül, de valamiféle erkölcsiség eljut az emberhez.

Ebben az esetben azonban másról van szó. Ugye a történetünkben szereplő százados felépíttette a zsidóknak egy zsinagógát. Ez az ember bőkezű és nagylelkű volt. De ennél több is. Ez az ember vágyott az igazságra. Meg akarta ismerni Isten Igéjét, szavát. Ez volt az oka annak, amiért felépíttette a zsinagógát, ugyanis ez volt az a hely, ahol Isten Igéjét tanították. Egy igazi „istenfélőről” beszélünk – ami a judaizmusban vallási kategória volt, és azt az embert jelölte, aki bár nem volt zsidó, de a zsidók által tisztelt Jehovába vetette hitét, és támogatta a zsidó népet. Istenfélő volt, mint az Apostolok Cselekedeteiben Kornéliusz, a pogány százados, aki elutasította a pogány vallásosságot, és az egy igaz Istent tisztelte és követte. A történetben szereplő római százados is így tett, és ezért zsinagógát építtetett, ahol Isten Igéjét hallani tudja. Minden bizonnyal az egész az Istenről szóló egész írott ószövetségi tanúságtétel személyesen érdekelte. Így élt és tisztelte Izrael Istenét.

Ez valahol lenyűgöző. Miért is? Azért, mert a Jézus korabeli judaizmus nem volt egy közkedvelt vallási rendszer. Nem lehet azt mondani, hogy tömegesen nyerték volna meg Istennek az embereket, hogy tömegesen fordították volna hozzá az embereket. Valójában a helyzetet Pál apostol írja le a Róm 2,24-ben, amikor a korabeli zsidókról kijelenti: „miattatok gyalázzák Isten nevét a népek között.” Ugyanerről beszél Jézus a Mt 23-ban, amikor is kijelenti (a 13. versben), kárhóztatva az akkori vallási vezetőket, mint az akkori vallás megtestesítőit és képviselőit: „jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt.” **Jézus, és a Szentlélek által Pál azt mondták, hogy a korabeli vallásosság nem az evangélium, rosszul közvetíti Istent, hamis tanúságot tesz róla**

az emberek, a népek előtt, nem vezeti Istenhez az embereket, azaz bezárja a királyság kapuit az oda betérni kívánók előtt. Jézus azt mondja a farizeusoknak és az írástudóknak: „...bejártok a tengert és a szárazföldet, hogy egyetlen pogányt zsidó hitre térítsetek, és ha ez megtörtént, akkor a gyehenna fiává teszitek...” Mindezzel tulajdonképpen azt mondja, hogy a ti evangelizációtok a pokolba küldi az embereket. Mert hibás.

Ez a típusú vallásosság végigvonult az egész történelmen. A judaizmus agresszív módon próbált embereket megtéríteni (ez később megváltozott, amikor a judaizmus, főleg a keresztyénség óriási mértékű terjedése miatt inkább befelé fordult), ezzel – Jézus szavaival élve – a gyehenna fiaivá téve az embereket. A kérdés az, hogy ez a százados, aki mellett éppen a kor hamis vallásosságának képviselői, a vének tesznek tanúságot, hogyan juthatott el ebben a közegben eljutni az igazsághoz? De valahogy eljutott. Valaki mesélhetett neki Krisztusról, és ő elkezdett benne hinni. Hallotta, hogy mit tesz a názáreti próféta, hogy mit hirdet, és a bizalmát elkezdte belé vetni. Ez nem olyan meglepő, ha belegondolunk, hogy Jézus feltűnése, csodái, az akkori vezetőket megbotránkoztató tanításai mekkora feltűnést keltettek. Róla beszélt egész Izrael. Nos, ennek az embernek Isten Lelke megnyitotta a szívét, és valóban hívővé vált.

De visszatérve emberünkhöz: amit látunk ebben az emberben az nem valamiféle normál szeretet, vagy általános kedvesség: itt Isten munkájáról van szó egy emberben, ami egy benső átalakulás következménye, eredménye, újjászületés, ha úgy tetszik. Amit ebben az emberben látunk, ez a nemes lelkűség ez Isten természete, ez az Isten könyörületessége és irgalma, az Ő munkája az emberben.

A zsidók azt mondták Jézusnak: „menjél, tedd meg. Méltó, érdemes arra, hogy megtegyed neki.” Ez a tipikus önmagát igaznak tartó ember megközelítése. A századosé: „nem vagyok méltó, nem vagyok méltó, nem vagyok méltó.” A kontraszt egyértelmű. A százados a 7. versben azt mondja, hogy „még magamat sem tartottam méltónak arra, hogy hozzád menjek, eléd járuljak, mert nem akarom... mert nem akarom a saját bűnös valómmal a szent jelenlétedbe vinni.” Először persze kérte a véneket, hogy szóljanak neki, kérjék meg, de végül azt mondta szolgáin keresztül: „állj meg ott, ahol vagy. Ne gyere be a házába, mert nem vagyok méltó arra, hogy hozzád gyere.”

Érdekes, hogy először azt kéri a zsidó véneken keresztül, hogy menjen hozzá Jézus. Utána pedig azt a barátain keresztül, hogy ne menjen Érzelmi felindulásból fakadó kérdése, hogy „mondjátok meg Jézusnak, jöjjön”, és ezt helyettesíti a saját méltatlanságából fakadó, fokozódó büntudat, az, hogy szégyelli magát Jézus előtt. Ebből adódóan azt mondta – és ez olyan, mint egy őszinte megvallás –, hogy „ne fáraszd magad... ne fáraszd magad.” Az itt szereplő görög szó a „skullo”, és azt jelenti, „extrém módon felizgat, meggyötör, kimerít.” Mintha azt mondaná a százados, hogy ne is merészkedj a közelemben, a szentségedet zavarnám a közelségemmel. Nyilván, ez az ember nem értette még teljesen, hogy mi

az teljes és mindenre kiterjedő irgalom, min a totális kegyelem, de azt megértette, hogy ki ő, és kivel áll szemben. A bűnös az Istennel, a szenttel.

Némelyek azzal érvelhetnek, hogy azért nem akarta a százados, hogy Jézus belépjen a házába, mert létezett egy ezzel kapcsolatos zsidó tilalom, ugyanis zsidónak tilos volt belépnie egy pogány házába. De itt nem ilyen ceremoniális kérdéstről van szó. Ez személyes. Itt egy mindent elsöprő szégyenérzet jelenik meg. Ez a valódi bűnbánat jele. Töredelmes, bűnbánó szív jele. És ekkor mondja azt a százados a szolgáin keresztül: „Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj.” **És egyszersmind megjelenik a hit, hiszen mit mond a százados: „hanem csak szólj...” Micsoda hit! Abszolút bizakodó, abszolút reménnyel teli hozzáállást látunk. Úgy tekint Jézus szavaira, mint amelyek mindenhatók.** Nem mágia, nem trükközés, nem manipuláció, nem bűvészmutatvány. „Csak szólj... csak egyetlen szót szólj.” Amikor a százados ezt kimondja, ezzel egyszersmind azt is mondja: „Értem az isteni hatalmadat. Értem, hogy honnan jöttél, értem, hogy kormányzod a világot. Tudom, hogy hatalmad van a fizikai világon. Hogy hatalmad van az élet felett, a halál felett. Ezért csak szólj, csak szólj egy szót, és a szolgám meggyógyul.” **És mindehhez mit használ fel példának a százados? A saját hatalmát.** Azt mondja: „én is hatalom alatt álló ember vagyok, ahogy a katonáim is, akik alattam vannak. Ha azt mondom az egyiknek, tedd ezt, akkor megteszi, ha azt mondom, tedd azt, azt is megteszi.” Azt mondja: „megértem, a saját, egyszerű életemen keresztül, hogy mit jelent valamit kimondani, ami azután megtörténik. Értem, hogy mi a hatalom, hogyan működik.” Ez azért lenyűgöző és csodálatra méltó, mert itt a százados tulajdonképpen azt mondja ki, hogy Jézusnak hatalma van az élet és a halál felett. Hogy Úr és Isten, aki csak szól, és megtörténik az, amit mond.

Mit láttunk eddig? Foglaljuk össze: Lenyűgöző szeretet, lenyűgöző nagylelkűség, lenyűgöző irgalom, lenyűgöző tisztelet Isten és az Ő szava iránt, Isten népe iránt, lenyűgöző alázat, lenyűgöző bűnbánat, és végül a lenyűgöző hitet Jézus teljhatalmában. A 9. versben arról olvasunk, hogy ezt meghallva Jézus elcsodálkozott, és hátrafordulva így szólt a sokasághoz, amely mindig a nyomában volt és követte őt: „Izraelben sem találtam ekkora hitet.”

Látjuk magunk előtt a képet? Jézus nem talált példát, vagy illusztrációt Izraelben a valódi tanítványra. Itt kezd el rögzülni Izrael határozott, makacs hitetlensége és ellenséges hozzáállása Krisztus irányában. Ez annyira szomorú és kiábrándító lehetett, és ebben a helyzetben feltűnik egy pogány ember, aki megtestesíti a csodálatos és örömteli képét az igazi hívőnek. Egy ember, aki lenyűgözi Jézust.

Ilyen emberek vagyunk mi? Tudnánk így Jézus elé állni, úgy, hogy elcsodálkozzon, ahogy a százados hitén elcsodálkozott? Élünk mi úgy az Istentől jövő kegyelemmel, hogy hálából magunkat Istennek szenteljük, olyan emberekként, akik szeretnek, akik nagylelkűek, akik könyörületesek, akik odaadóak, akik szeretik az igazságot, akik szeretik Isten népét, akik szeretik

Istent, akik alázatosak, akik bűnbánatot tartanak, akiknek van hitük, akik alávetik magukat Krisztus erejének és hatalmának?

2.Nézzük meg hát ezek után, hogy mit tanít nekünk ez a történet ezen eseményeken keresztül magáról Istenről;

1. Először is azt, hogy Jézus szuverén Úr. A százados nagyszerű története arról beszél, ahogy megértette ezt az igazságot. Isten emberré lett. Teljhatalma volt, és van. Szuverén kormányzója a világnak. A Biblia azt mondja, hogy ő a királyok királya, uraknak ura. Sokan tekintenek Jézusra még később „kiszézusként”. Aki szerethető, kedves, segít, ha kell, tanácsot ad, aki megvigasztal. De úgy nem tekintenek rá, mint Krisztusra, uraknak urára, a világ kormányzójára, mint Úrra és Megváltóra, vagy királyra és bíróra. Ez az ember, ez a katona – szavai erről tanúskodnak – megértette, hogy Jézus valójában kicsoda. Hatalma van arra, hogy ha mond valamit, az úgy is lesz, megtörténik. Gondoljunk rá mi is úgy, higgyünk benne mi is úgy, mint királyra, és mint a legfőbb Úrra.

2.Másodszor: alázatos kezdeményező. Ez a szuverén úr, a királyok királya megjelent az emberi történelemben, mint a Názáreti Jézus. Végigjárta a városokat, falvakat, és prédikált, hirdette Isten Igéjét. Odament az emberekhez. Amikor megkérték, hogy menjen el a százados házába, fogta magát és útnak eredt. Azért jött, hogy szolgáljon. Azért jött, hogy segítsen. Azért jött, hogy tanítson, gyógyítson, démonokat űzzön. Ezért nem olyan a keresztyénség, mint a vallások, ahol az ember keresi Istent, meg akarja látni Istent. Isten tekint ránk, és keres meg minket, bűnösöket. Azért vagy itt, mert Isten rád tekintett. Azért ülsz most itt, mert Isten megkeresett. Isten ismer, szeret, meghalt érted. Ilyen egyszerű. Isten most is szemmel tart téged. Semmivel nem tartozik nekünk, de megkeres és figyel ránk, körülvesz minket az ő szeretetével.

3. Harmadszor megmutatja nekünk ez a történet, hogy a Jézus mindenki számára megmentő és szabadító. Mindenki felé szolgál: nem a csak a zsidók felé, hanem a pogányok felé is, nem csak a szegények, hanem a gazdagok felé is. Nem csak a szabadok felé, hanem a rabszolgák felé is. Azt látjuk, hogy Jézus mindenkit szeret. Ebben is más Krisztus követése és a keresztyén hit, mint a többi vallás: nem egyetlen nemzetet érint, nem csak az emberek egy csoportjára vonatkozik, törzsre, családra, nyelvre vagy egyetlen tradícióra. Jézus minden nemzet számára szabadító; fiataloknak, időseknek, feketéknek, fehéreknek, szegénynek és gazdagnak, egyedülállóknak vagy házasnak. Nincsenek kedvezményezett csoportok. Ez csodálatos. Egy Isten, egy Szabadító, egy válasz: Jézus Krisztus. Figyeljünk arra is – ha egy kicsit körülnézünk, ezt mindannyian tapasztaljuk – hogy más, „kvázi” vallások (pl. a szcientológia), különféle spirituális iskolák mindig pénzért kínálják a gyógyítást. Eleve azért pénzt követelnek, hogy fejlődj, hogy egy alsóbb spirituális szintről egy magasabbra lépj. Azonban Jézus ingyen gyógyít. Jézus ingyen tanít. Jézus

ingyen szolgál. Persze, a keresztyén gyülekezetben adakoznak az emberek, de ezt nem azért teszik, hogy cselekvésre késztessek az Istent, hanem hálából, mindazért a jóért, amit kegyelemből már megkaptak. Mit is lehetne fizetni annak, aki teremtette a világot? Milyen abszurd gondolat ez!

Nos amikor eljössz, ingyen vagy itt, ingyen ülsz a székben, nem kell helyet bérelni. A Biblia mindenki számára elérhető, az imáért nem kell fizetni. Nem kell fizetned azért, hogy a közösséghez tartozz. Ingyen van a segítség, ingyen van a biztatás, az imacsoport, a lelkigondozás.

Ne értsetek félre: néha fizetünk dolgokért, hogy hogy valaminek az anyagi, tárgyi feltételeit megteremtsük. Ételért, italért, könyvért, vagy azért, hogy kibéreljünk egy helyet, ahol összegyűlünk. Nem erről beszélek, hanem arról, hogy nem kell fizetnünk a tanításért. Nem kell fizetnünk azért, hogy megismerjük a teremtő Istent. Nem kell fizetnünk azért, hogy magunkhoz öleljük, elfogadjuk a megváltást, a szabadítást: ez mind ingyen van.

A mi Istenünk egy olyan Isten, aki ad. Isten mindenkinek ad. Amikor a keresztre gondolunk, akkor értjük meg: Isten nem csak ezt vagy azt adja: Isten önmagát adja.

Ezért kell nekünk is ilyennek lenni. Sőt, nem „kell”, hiszen ha ezt megérti valaki – nem csak ésszel fogja fel, hanem mélyen átérzi – annak magától értődő hálából adni; önmagát, az idejét, segítségét, erejét a testvéreért. Ha megérti valaki ezt, akkor az „adni” lesz az a hozzáállás, attitűd, ami az egész lényét jellemzi. Azok számára, akik valóban ismerik és szeretik Istent ez a nagylelkűség egyértelmű; nem azért, hogy kiérdemeljük bármit is, hanem azért, hogy azt a kegyelmet ábrázoljuk ki magunk, mutassuk be, amelyben mi részesültük, amelyet mi megkaptunk.

4.Negyedszer, Jézus a hitre néz. A „vallás”, mint olyan azt nézi, kívül mi van: ahogy a Jézus korabeli zsidó tanítók és vezetők tettek: mit teszel, mit nem teszel, mennyit adsz, mennyit imádkozol, mennyit olvasol stb... De Jézus a szívre néz, és csak annyit kérdez: „szeretsz –e engem?” Persze, a moralitás önmagában nem rossz dolog. Mindenki egy morálisan fejlett ember mellett lakna, élne. Amennyiben az örök életről beszélünk, az ember nem azért nem megy ítéletre, mert ezt vagy azt tette. Jézus a bensőre tekint, a központra, a szívedbe, és azt a kérdést teszi fel, hogy „szeretsz-e engem?”; „enyém vagy?” A lényeg a kapcsolat, Jézus és te közötted. Ennek vannak külső jelei, de te tudod igazán, hogyan viszonyulsz hozzá... A zsidó vezetők – akik zsidóként maximum csak eltűrték a rómaiakat, vagy csak színlelték velük a barátságot, egyébként gyűlölték őket, mint elnyomókat – jó véleményrel voltak erről a századosról. Jó embernek, rendesnek tartották. Rendes volt velük, ezért rendesek voltak ők is hozzá. De nem láttak bele... nem látták, milyen hite van. Természetesen a százados cselekedetei, a zsidó nép iránti szeretete tanúskodott arról a hitről, amely benne volt.

Ha egy kicsit elvonatkoztatunk a konkrét történettől, érdemes megjegyeznünk, hogy keresztyénként az ember talán a legnehezebben azt tanulja meg, hogy rendes legyen azokkal is, akik vele nem rendesek. Vagy

rendesek legyünk azokkal, akik felé nem kötelező, vagy nincs tétje annak, hogy rendesek legyünk irányukba. Mindannyian szeretjük az olyan embereket, mint a százados: jó személyiségjegyek, egy szerethető karakter, kedves, segítőkész. Ilyen barátokat akarunk és ilyen szomszédot. Azonban nem ezek a tulajdonságok egy keresztyén legfontosabb ismertetőjegyei. A legfontosabb a hit Krisztusban – és a történet pont erről beszél. Ezért ítéljük meg egymást is sokszor: tele vagyunk elvárással egymás irányában: ilyen és ilyen legyen a keresztyén. De a lényeg Krisztus, aki a változást elkezdi, aki a változást munkálja. Sokan vagyunk úton, ki itt – ki ott, hibákkal, kételyekkel, megtorpanásokkal, de végső soron az a fontos, amire Jézus is tekint: a hite az embernek.

5. Jézus a cselekvő. Láthattuk, hogy először Jézust a házhoz hívják. De átgondolhatta a százados a dolgot. Nem kell eljönnie a házhoz. Mindazt, amire szükségünk van, meg tudja tenni messziről is, csak parancsot kell adnia. Ha valaki olyan munkakörben van, ahol emberek felett áll, hatalma van felettük – olyan értelemben, hogy megteszik mások, amit mond – könnyebben megérti ezt.

A szolga a házban van, de neki Jézusnak nem kell elmennie a házig. A százados azt mondja: nem kell idáig eljőnnöd, a távolból is tudsz gyógyítani. És a gyógyulás megtörténik. Ez jó hír számunkra; Jézus vállalta a keresztet, meghalt a bűneinkért, feltámadt a halálból, megváltott minket és visszament a mennybe. Hitünk szerint testben, a mennyei trónon ülve kormányozza a világot. Kormányoz és uralkodik az egész világ, minden nemzet, nép, helyek és idők felett. És közben úgy tűnik – sokszor az egyes hívők számára is – hogy messze van. Távol van. De Jézus tud gyógyítani, miközben ül a trónon. Ugyanígy válaszol az imákra, miközben ül a trónon. Meg tud menteni, és meg tud áldani, miközben uralkodik. Nem kell testben elmennie a házhoz, hiszen mindezt a Szentlélek jelenléte által hallja, amit halkán imádkozol, amit kérsz, válaszol, és meg tudja tenni, amit kérsz. Ezért nem kell a beteg ágyához odamennie, hogy meggyógyítsa betegségéből. Elég mondania, meggyógyul.

6. Hatodszor: Jézus az abszolút gyógyító. Erről sokat hallunk a gyülekezetben, ezért most csak röviden szeretnék róla beszélni. Jézus csodái szinte mind a gyógyítással kapcsolatosak. Meggyógyítja a szolgát fizikai értelemben. De meggyógyítja a századost is, spirituális értelemben. Jézus meggyógyítja mind a lelket, mind a testet. Jézus az egész embert gyógyítja meg, ha gyógyít: nem csak egy testrészt, nem csak részeket. És habár testileg meg is halunk, azonban Jézus feltámadása miatt, amennyiben hiszünk benne, feltámadunk és az örökkévalóságban a tökéletes gyógyulást fogjuk megtapasztalni. Ez a történet is azt mutatja, hogy a gyógyulás mindig organikus... kiterjed mindenre. Ezért – ezt a gyógyulási történetek megmutatják – a testi gyógyulás mindig együtt jár a bűnbánattal, a hittel, azzal, hogy Jézusban Isten Fiát, a szabadítót, a

Megváltót, a Messiást felismerjük; együtt jár az újjászületéssel és a megtéréssel.

7. Hetedszer: Jézus nagyobb, mint a százados, és jobb, mint a szolga. A százados dolga az volt, hogy csatába vigye a katonákat, azzal számolva, hogy bármikor le kell tennie az életét; bármikor meghalhat, a katonáiért, akik a felügyelete alatt álltak. Jézus nagyobb, mint a százados. Azért jött, hogy háborút folytasson; a Sátán, a bűn és a halál ellen. Isten, aki benne eljött, nem csak százakat, vagy ezreket vezetve, hanem szolgálóinak millióit. És ahogy a százados is gondoskodott egyetlen egy szolgálójáról – azzal az odafigyeléssel, féltő és óvó szeretettel és aggodással –, úgy Jézus is gondoskodik az övéiről.

Képzeljük magunk elé ezt az embert. Egy harcos férfi, talán hegekkel az arcán, vágásokkal, sebekkel a végtagjain. Egy háborúban kipróbált, erős kemény fickó, aki parancsokat osztogat, és akinek a parancsait végrehajtják, és szavára a halálba mennek. Ez az ember azt mondja Jézusnak: „Te vagy a főnök, te vagy az, aki parancsot adsz. Nagyobb vagy, mint én.” Kívánom, hogy tekintsünk rá mi is így! Ámen!

Ugyanakkor Jézus az igazi szolga. A százados nem véletlenül szerethette ennyire ezt a szolgát. Bizalomra méltó, kipróbált, megbízható, hűséges és alázatos ember lehetett. Érdekes, hogy Jézusról az egyik legkifejezőbb szentírásbeli kép a szenvedő szolga. Jézus minden szolgánál nagyobb szolgálatot végzett, minden szolgánál többet tett. Jézus szenvedett, és soha nem adta fel a kötelességét; soha nem lankadt el, vagy tartott szünetet a rábízott feladat végrehajtásában. Szendvedett a haláláig, hogy nekünk életünk lehessen, és minket meggyógyítson.